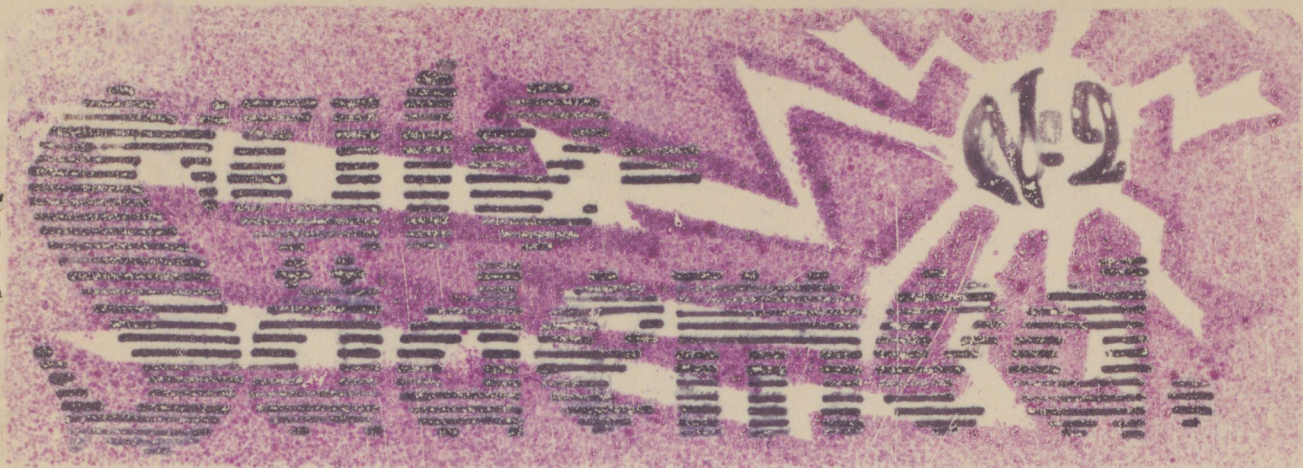

VÄLJANDJA: VAST. TOIM.
N.Ü.G. KIRJANDUSRING. R. VAHA.

EL

SURNUD VASTUVÕTJAD.

Kolmeliikmeline meesteseltskond ootas närviliselt insener Mäna tulekut. Juba veerand tundi-ei, õigemini 20 minutit oli ta hilineanud; ning selline hilinemine tekitas koosviibijais imestust, kuna insener Mänd harilikult oli ilmunud bridgeõhtuile, mida vana-härra Malter oma kodus korraldas alati täpsalt kokkulepitud ajal.

Viimaks, pooltunnilise hilinemisega saabus oodatu. Juba sisseastudes taipas insener Mänd, et oldi temale hilinemise pärast pahane. Nüüd tundes end olevat kohustatud seda põhjendada, ta ütles: "Ma härrad, pean end teie ees vabandama. Põhjus, miks hilinesin, on selline, mis vast praegusel momendil tunduks ebasobivana avaldada. Pealegi ei olene see põhjus olevikust, vaid minevikust ja usun, et vist kedagi siinolijaist ei see huvitada, kuigi ma ta avaldaksin." "Siiski," ütles vanahärra Malter "kui see teie hilinemiseks küllaldaseks põhjuseks oli, siis peaks see ka meid huvitama, kuna teie ju igal võimalikul juhul püüate olla täppis." Ringivaadates märkas ta kaaslaste nägudel uudishimu. "Kas olete nõus, et härra Mänd jutustaks oma loo?" küsis Malter vaadates kahele härrale, kes istusid ta vastas.

"Pahan jutustage!" nõudsis need peagu ühest suust.

"Siirdun tagasi minevikku," algas insener, kui oli süütanud omale sigareti. "Sellest on täpsalt kuusteistkümmend aastat tagasi, kui olid käimas ägedad heitlused Eesti vabaduse saavutamiseks. Võtsin sõjast vabatahtlikuna osa. Siirdusin sinna koolipingist, olles valmistatud, nagu paljud teisedki kaasõppurid - tulevasest vabast Eestist. Haarasime relvad ja olime valmis ohverdama kõik, isegi endi eludest ei hoolinud meie. Sest läksime ju vabastama isamaad.

Olime sundinud vaenlase kuni Tabivere asunduseni taganema, kuhu ta ka peatuma oli jäänud. Meie püüdeks oli vaenlast sealt välja lüüa ja asundust vallutada. Kuna meil vaenlaste seisukohtade paigutus teadmata oli, otsustati välja saata piilurid. Selleks määras meie kompani ülem vabatahtlikud. Olin üks nendest, kes soovisid sundimiseta, sest oli ju mindudki sõtta selleks, et võidelda.

Piilureile tehti ülesandeks teada saada vaenlase valvepostide asetus, üksikute petareide asukohad ning umbkaudu ka kohalviibivate vaenlaste arv.

Oli kõle jaanuaris, pilvitu ja tuuline. Holjukesi liikusime ettevaatlikult elasi mööda konarlist, sügisei künnatud põldu. Püüsisime märkamata vaenlase vahipostidest läbi ning olime nüüd enam-vähem julgenud. Tahtsime täpsamalt läbi uurida kõik hooned, mis ette juhtusid. Esimesed neli-viis ettejuhtuvad talahooneid oli täiesti tühi. Tuli me järgmise talu juurde, mis samuti näis olevat elanikkondeta. Kuid ligemal vaatlusel jõudsime vastupidiselt otsusele. Akendele olid ette pandud luugid, nii et alul asutus peagu võimatuks näha toa sisemust. Lõpuks leidsime siiski ühes aknaluugis väikese avause, mis võimaldas meile tupsa pilku heita. Mis me siin nägime pani vere seentes kiiremini jookama.

Toa keskel oli laud, mille üle kummardusid kolm vaenlase ohvitseri. Nende ees laual lebas mingisugune maakkaart, millale osutades nad ägedalt vaidlesid. Seda võis nende ärritatud nägudest aimata, kuna aga sõnadest me midagi aru ei saanud.

Otsustasime tupsa tungida ja ohvitserid vangistada. See näis olevat kerge, kuna neid oli kolm meie nelja vastuläksa aga halvemini, kui julgesime loota.

Jätsime ühe mehe igaks juhuks öue valvele, et hädasohu lähenedes põgeneda teaksime. Lõin pääsiperaga ukse lahti ja tormasime kolmekesi rüüsinale tupsa. Meie "küed üles" püüasime kargas aga tagumisest ruumist salk relvastatud sõdurid välja- asjatu, mida me ei teadnud ette aimata. Ei jäänud muud teed, kui põgeneda toast. Tormasime välja ning jooksisime üheskoos maja lähedal asuvasse kuuri, kuna läge ümbrus poleks võimaldanud tähelepanematut põgenemist.

Kaaslased põhisid mitmesuguste esemete varju peitu, milliseid leidsid kuuris. Minu tähelepärgi siirdus aga tühejale heeringatünnile, mis lebas ühes kuuri nurgas. Vedasin tünni keset põrandat, kükitsasin maha ja tõmbasin tünni endale üle. Tünn oli otsekui loodud minu jaoks, sain vabalt istuda selle all.

Varsti kuurisid kuulis kuuri seina. Vastuhakkamine oleks olnud asjata, sellepärast loobusid kaaslased võitlusest ja andsid alla. Mina siiski tünni alt välja ei tulnud ja kaaslased mind ära ka ei andnud. Üldse vaenlased polnud teadlikud, et meid on neli, kuna tupsa tormasime kolmekesi, seega arvasid nad meid kõike olevat vangistanud, kui nad olid vangistanud me kaaslased. Tundsin, kui keegi asetab tünni põhjale püssi ja ise istus samuti sinna. Samal ajal võeti kaaslastelt relvad ja seoti käsist. Pärast seda kui neid

oli tublisti läbipeksetud, viidi nad kuurist....

Ootasin veel umbes pool tundi, ning siis hiilisin minagi vülja. Läbisin vaenlase selliselt kui tulnudki, ainult selle vahaga, et läksime neljakesi, tulin ükski...

Järgmisel päeval korraldasime pealetungi appitunud soomusrongi abiga. Vaenlane oligi juba loobunud positsioonist ja lahkunud asundusest. Soomusrongi saabumisel Tabivere jaama olid meil SMKl vastuvõtjad; need olid minu eelmise 88 kolm kaaslast. SMKl nad olid, tšakkidega tühja kaubavaguni külge kinnitatud, kõrvad ning huuled ära lõigatud ning igalühel kõver piip hammaste vahel.

Täna on mõeldas sellest täpselt kuusteistkümmend aastat, see juhtum on mul aga nii hästi meeles, kui oleks see sündinud alles mõni tund tagasi.

Täna, selle juhtumi aastapäeval külastasin nende kangelaeste vanemaid, et öelda midagi lohutuseks neile. Pidasin seda teha tähtsamaks, kui mängida kaarte, ja nii tuli paratamatult hiline mine.

Nüüd, mil jutustanud teile tolle väikese episoodi, ehk mõistate mind. "

Nad mõistsid.

Cin. Tower.

Nimede eestistamisest.

Juba kümne aasta eest oli meil isikuid, kes eestitasid oma võõrakõlalised perekonnanimed. Nii eestitas praegune Viljandi linnapea Marmaa oma nime juba 1921.a. Ta endine nimi oli Marfeldt. Kuna aga endistel aastatel nimede eestitamine oli seotud mitmesuguste raskustega, siis alates uuest aastast muutus protseduur lihtsamaks, tänu uuele perekonnanimede eestitamise seadusele. Mainitud seadusega seoses on Nimede Eestitamise Kesktöimkond pööranud kõikide organisatsioonide poole palvega, selgitada nende liikmeskonnas nimede eestistamise küsimust. Kesktöimkonna poolt korraldatud senistel ettevalmistustöödel on ilmunud elav huvi asja vastu. Sest asjaolust on loota, et nimede eestitamine saab varsti küsimuseks, mis peaks huvitama iga eestlast kes omab võõrapärase nime.

Isikute hulgas, kes senini nimemuutmise soovialdusega esinenud, leidub palju meie avaliku elu tähtsaid tegelasi. Nii on nende hulgas siseminister ja peaministri k.t. Karl Einbund, kohtuminister J. Müller, dir. A. Veidermann, kirjanik E. Peterson, Nõmme linnapea L. Wühlbach ja J. Kirkmann, Nõmme Linna Haridusosakonna ju-

hataja ja Nõmme linna nõunik. Heeltoodust ilmneb, et ka meie kodulinna juhte võtab osa nimede eestitamisest, mis väga tervitatav nähe.

Nimede eestitamise küsimus peaks huvitama ka neid, õpilasi, kuna meie peres leidub võrdlemisi palju neid, kes omavad võõrspärase perekonnanime.

Tahtmatult kerkib mõte, kas ei võiks nimede eestitamisel meile eeskujuks olla meie juhid; usun, see annaks mõjustust paljudele meie hulgast järeletegemiseks.

Silmitsedes meie pedagoogide nimistut näeme, et umbes viiskümmend protsenti neist omab nimed, mis tunduvad eestlastele ebasobivaina. Ei taha sellega etteheiteid teha õpetajaskonnale, kuna nime muutmine varem oli seotud, nagu alul mainisin, raskustega. Kuna aga nüüd selleks soodsad võimalused leiduvad, oleks päris loomulik, et tulevikus kuuluksid nad ka nime järgi otsustades eestlaste perre.

Nimede eestistamist ei tule võtta kui mingisugust moesaja. Siin on ikkagi tegemist rahvusliku aktsiooniga ja kel on vähegi rahvuslikku tunnet, mõistab, mis tähendab e e s t l a s e l e e e s t i n i m i .

Meri.

K o d u p a i s t a b .

Sõidame... rongi monotoonne pöörin rahustab mu ärevat, põksuvat südant. Sõidame ju kodutallu. Ei ole teda enne kunagi näinud, ei teagi milline ta on. Pole siis ime, et olen uudishimust lõhkemas.

"Ema, kas oleme juba ligidalt?" küsin emalt. "Jah, ega palju maad enam pole," on rahulik vastus. "Ei tea, kuidas võib ta ometi nii rahulik olla," mõtlen endamisi.

Süda valutab! Istün rahutult oma kõrval. Mõtlen... Äkki peatan hingamise ja kuulatan:

"Kannata... oota! Kannata...oota!" pöörisevad rongi rattad.

"Miks...miks... miks?" lõgiseb aken. - Jasm...Rongi pidurid kriiksuvad, rong seisab...

"Trrr..." kõlab hetke pärast rongijuhi hele vile, nagu mulle öeldes: "Pane tähele, mis nüüd tuleb!" Rong liigub... Jälle hakkavad majad liikuma ja telefonipostid vilksatama. Pigistan silmad kinni, mõeldes, et ehk aeg läheb siis rutem. Süda valutab, valutab, valutab...

Äkki, nagu läbi udu, kõlab mahe hääle: "Kodu paistab." Även kiirelt silmad ja vaatan vülja: jah, sinult ta paistab: õitsava, värviküllase lilleaia keskel ja roheline pildipakutusega talukene - see ta on...

2001 X-6603

Kui toimetajal tšuga valu,
siis abiks on tal Kolmer-Kolu.
Ei ükski kaastšü leia ajakirjas pinda
kui Kolu enne asjatundlikult ei hinda.

Revolutsioon "vanas" õpetajatetöös.

Valgustatud pilvelõhkaja 83a. Mürin, rüüsimine, pau-
gud. Nõmme gümnasii õpil - alumisel korral streik, teine
klass nõuab vigadeperanduse hrraksotamist. Kõhkimised. Kõ-
neldakse põmmiatondaadist algebra õpetajale.

Kiunuv hõire. Viiendas klassis on alunud tund, õpe-
taja traastaia taga varjul massi viha ja granaatide eest;
karjub, võimetu korda looma. Mass togeleb 85rvi kursasi-
dega, keegi lõikab tangidega traastaada, õppur kaamel
ajab klassinurgas sütel paskarit.

Visin... Klassi lastakse tulist suru. Õpetaja hakkab
vaikusesse arvusi karjuma. Õpilased vajuvad keevras sur-
rus kõhuu pinkidele, kuulavad juhmalt nagu ahvid. Kooli-
ja tuupimise ohvrid - kokkuvajunud tiisikerid; hallid,
nürkid ja nööd, tuhja pilguga idioodid.

Klassinurgas kühistab naeru ja teeb ahvigrimasse ah-
vinõrksotega noorandatud habemik Mooses.

Õpetaja karjub sugereeruvalt arve... Pärleid sigede
ette... Arvud... arvud... degeneratsioon.

Kuulipilduja ragin - kuulid sajavad rabinai vastu
traastaada - Õpetaja teiselpool irviteb - tulistab maxi-
mil õppur Hermannates, ta nürvid katkesid ja minutiga
kontaktse ta Mra. Esimeses pingis sureb apoonias õppur
Hina, gramofoni helide saatel süngitatakse ta kooli
kalmistule. All vaikib Mra, teise klassi streik on sur-
tud, kojamees poob keldrikorral kolm agitatorit.

Nõmme gümnasii 855tab... Õpilased kuulavad kui ahvid.

Puujaalaga gaasimaskis pastor E. Ali kerkib nägema-
tust põrindelauugist kantelisse. - Avalik vastuhakkamine,
saul ühe erandiga tühi.

Pingid kuhjuvad. Lae alla hoovab end õppur Konas, vi-
reidunud lõust karjub alla: "Kaalutud ja leitud kerge
olevat, nad pole oma ülesande kõrgusel, aga nad ei taga-
us, sest nende üle pole mõck, vaid hõbesõeklid... senimi.
Haritiaste üleproduktsoon kohustab - ja nad teevad meist
masinainimesed." Konas kõneleb, ta eluline vastane evolutsio-
oni pooldaja, geenius Trubatoos vaikib, õpilasmass pin-
kide all müriseb.

Kolm minutit enne tunnistuste kätte andmist lülitatakse
võlge elekter. Õpetajatetuba vaikib tingimusteta alla-
andmisultimaatumile. Jagatakse relva. Põranda laud ja
paneelid kangutatakse üles, kerkivad barrikaadid. Õpilas-
mass müriseb, purustab.

Nõmme gümnasii nõuab reforme.

Mürin... Aur. Keskküte on purustatud - kühikudes kelli-
seb vesi. Haridustempli parem tiib põleb - tulevurvin - lü-
bi vingu

viirastuvad kükudes kollased viitukistud õppurid. • Üksikud vahipostid kuulipildujatega treppidel. • Ülevaht sajab põlevaid tükke, kütse otsi, krehvipanke. • Rooti lõbivad mürkgaasi pilved, • mürsud, siinid. • Trepid langevad... Ragin • dünamit. Lõbi vingu ragiseb kuulipilduja. Õpetajate tuba vaikib... Lõbi krehvisse paardunud kõige liigineb Kõnss - kangid tõstavad. •• Keel kaksteist sõlmi lendab koolimaja pooleks. Kõnss jahib lõbi krehvinaaju kuulipilduja koolitunnistuste taga siputavatele vastastele... mürsud!

Sekund hiljem jõuab päralt vihmamurruvaste koolidest koldkuklehmitud sunnitus-lendsealk; tangid, gaas - idastavas põmmilennukite eskadrillid - Kõnss võitleb tänapäevaga.

"Ajaloovana" Aasaserv komistab millegile kaartrepi, kummardub ja hoiab kites Trubatoosi pead. Võpetub - esimest korda märkab ta selle suurt sarnadust Robespierre'iga. Aasaserv kummardub ette vastürganud impulsilise sümpaatia-ge toele vastu, • kas on lõpul evolutsiooni apostel... sel- le spiritistlikud harrastused? Trepi lamab heliplaat, Aasaserv asetab selle grammofoonile. • Trubatoos kõneleb: "Nõu õhtimatu katastroofi... mõistus keeldub... kõne- leb seltsimehelikkus - hukkun, võibolla ärkan ellu evolutsioonis - aastal 2000.

Saalis aga nutab ainsam ellujõunu viiekümneandast lennust - nutab gum laude vihkuide pärast, mis kannatada saanud võitlusvõimlus - nutab gum laude, kes õigupoolest kuulub minevikku... 1935-ndasse aastasse.

Tunnistuspaakidel lamab Kõnss... suu kõrvuni irvituseks kistud, kramplikute sõrmede vahel lõputunnistus - 3 minutit õppimist ja Kõnss oleks lõpetanud kooli gum laude- ga... Kõnss naerab jähkalt lõbi aegade - ta oli siiski suur idealist. • Aastal 2000 - kõhiseb grammofoonist.

Tõksia.

Veneelane õpib eesti

keelt.

Oi tõesti on juks raske keel, juks sõna a kjoia tühendust; vet, korova - lükma, poidja - lükma, sõnaa tobe lükma.

Primitivist.

Professor - raadiokaulaja.

Ortogenees on filogeneesi lõhikena rekapiitulatsiooniga kalosse ostate kõige sotsiaal- ni "Randnähast".

Primitivist.

MÄLESTUSED.

Helises midagi õhtuses vaikuses,
All kaugel - hilises kevades -
Süüit kostus viise hurmav selgeid...
Kord hõlisates õnnes, rõõmus ja naerus,
Kord nuttes pisarais, mures ja valus.
See - mälestus varasest unelmast...

Süü... õitsend imeilus niit,
Koltunud kaunis murm.
Süü... närbund lehis vihiseb tuul -
Tahaks lennata temaga koos,
Nutta temaga koos -
See - mälestus pimedast sügisest...

Rändlind kao, näe - pilvgi kutsub kaugel.
Ei päikesel vastu naerda suuda,
Kas jõuab mul' elu veel õnne anda,
Sest kurbus ootel, eel...
Lõhen... näib kui õhe upuks tee...
See - mälestus kadunud õnnemaaast.
Ad. Nil.

Professor.

"Ma olen kindlasti vist
midagi koju unustanud?"

Harjunnis.

Kingssepp Pigi "õnnele" -
palitule nõõpi ette.

Elas kord meie armast maamunal üks väga kõrgesti haritud kõrgemeelne ja truustõdemine isand. Oma viimaseks ei jätanud ta midagi soovida. Mõnede võibolla paistis ehk silma, et ta ülikond ja ilmavaade teinekord ei sobinud kõige modernsematega, kuid oma elokuga ja hingelise tasakaaluga võitis ta endale üha sõpra juure. Ta ei armastanud suurt seltskonda, kuid see ei takistanud teda kutsumast koidu oma väikese sõpraderingi meitsimeis ja meenimeis kaarte.

Nii siis. Elas see isand (nimetagem teda Peeter Joonas poeg) väga tagasihoidlikult. Ei ta priisunud ega prassinud, nagu selpool tühendasin. Ta sõbrad pidasid ta elusa kestvuseks keskmiselt sada aastat. Isand Joonas poeg lubas aga oma heade sõpradega veel vähemalt paar sajandit üheskoos veini rüübata. Seda küll harilikult siis kui ta oli juba isa Abrahami näinud.

Oli, kuidas oli, kuid sõmine sai talle siiski saatuselikaks.

Isand Joonas poeg oli harjumuseks igal hommikul süüa ühe kiviköva muna. Küll hoiatasid teda head naabrid ja truuad kaaslased, sest on ju vana tööde, et köva muna järjekindlalt sõmmisel võib kasvada kivi köhtu, kuid kes sellest ei hoolinud oli meie armast Peeter Joonas poeg. Ta jumi lõks lõks kollasemaks, kuni sarnanes sarnakollasele, olles vaid mõne varjundi võrra heledam. Arstid ootasid ta surma, sest sarnase haiguse iseloomu üle võisid nad vaid lahkanise teel otsusele jõuda. Viimaks tähtsustas nende ootused. Isand Joonas poeg suri.

Unustasin mainida, et meie Joonas poeg oli ka õe poeg, kes pidi pärima oma armastatud onu varanduse. Joonas poeg oli väga kindlameelne mees. Oma tuntud teravmeelisuse tõttu oli ta mitmes seltsis esimeheks ja suilikseks. Teda võime nimetada Paul Piilakaks. Kuuldes onu surmast tõttas ta kõhku kodulinna, et kadunud veel vilumast korda austada. Siis oli ta liigitus nühes armastatud onu Peetri põrmu. Mitu korda röhkas kui harilikult muuskas ta nina enne kui ta oma lasti mullapõue.

Arstid, kes ta oma olid lahavad, arvasid viimasele üle oma surma põhjuse, kollase läbipaistva kõhus kasvunud kivi. Tüme lahkanist laeti ta sellest kivist lihvida onu mullastuseks noa ja kahvli pead, millega süüa talle alati meelestus ta onu kurb ots.

Kui aeg hiljem, kui ta oma onu mullastusega söi, lõks kahvile mädarõigast, selle pead sulatades. Kuid tuli hürre Piilakale kes näu. Ta vedas oma sõpradega kihla

2000-nde rubla peale, mis oli tol ajal päris suur summa, et ta oma õnnetu omu eeskujul ka 30. aasta jooksul igapäev 2000 kra tšer kivikõvaks keedetud muna, ilma et tal seal juures mingit viga sünnika. Sõbrad ei tahtnud sellist alguses kuuldaagi. Niisugune meeleetus, ühe tüüksavani poolt, enda eluga riskida.

Viimaks jõudis Paul Piilakas siiski neid meelitada kihlveost osavõtmata.

Ta sõbrad olid kindlad oma võidus. Seda arvamus oli nende peetumise kaotase puhul, sest kolmekümne aastat mõõdunud oli Paul Piilakas sama terve kui varem.

See oli üks hale ja armas lugemine, millest ka meie peame õppust võtma. Kõik pole kuld, mis hiilgab, nii on ka sõukidoga lugu.

Tahate teada, kuidas meie jutukangelane oma asja sooritas, etejäi elama sarnast kardetavat toitu süües?

Kuulge siis! Kui hr. Piilakas nägi, millist mõju avaldas müüraõiglas munakollasele, siis kahtles ta muna süüa müüraõiglas. Selles seisabki see saladus.

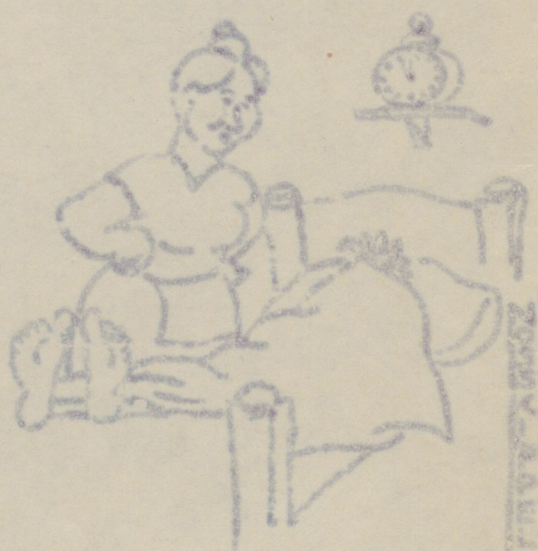
Müüra, ma arvan, teab igatüks, kuidas süüa müüra muna, et kivi kõhtu ei kaavaks. Hr. Piilakas, nagu ma korduvalt tähendan, oli väga teravmeelne isand.

Illusioon.

Arvanis miks olid täna nii külm minu vastu.

Paprika. Õnnasist Urkab.

"Mis, kell jub. Kustest? Iga on ju alles pino!"

Hindmõistatus Nr. 2.

Lahendused palume saata hiljemalt 15. veebr. Õieti lahendajate vahel loositakse romaan "Elusalt maetud".

1 an	2 do	3 ra	4 ka	5 na	6 la
7 gri	8	9 fu	10 ma	11 lod	12 ge
13 na	14 ri	15 ja	16 vi	17 di	
	18 BA	19 BA	20	21	
		22 ka	23 gu		
	24 an	25 naal	26 la	27 ba	
28 ma	29 na	30	31 ka	32 ku	33 ma
34 ja	35	36 saa	37 ma	38 tu	39 na
40 kas	41 na	42 tus	43 vi	44 ru	45 maa

Paremale: 1. Riik Euroopas, 5. Tarvilik ehitis te-
ludes, 5. Tervitatakse 3111 valmistamisel, 7. Lihtne ma-
gamiisase, 9. "Veni,", 10. Ali, terelane
"Tunstüke 88st", 12. Tagevara, 13. Aastaraimet, 14. Kin-
da osa, 15. Sulgloom, 18. Süra, 20. Oskamatu, 22. Tarvi-
li protseduur inimse arengus, 23. Maakond Eesti.

Alla: 1. Külmetushaigus, 2. "Sõda ja" Tolstoi
teos, 3. Elutsevad vees, 4. Jaan laiarööpallisel, 6. Kind-
lustusselts Tallinnas, 8. On pikk ja kitsas, 9. ...-maa,
maakond Eesti, 11. Fidustus Bacchuse auks, 12. Järv. Eest-
tis, 13. Venepärane naisnimi, 15. Linn Kaukasuses, 16.
Lind, 17. Toit, 19. Viljandi linnapea, 20. Inimse otte-
määratud olukäik, 21. Lind.

Male.

Avaldame siin ühe lihtsa ülesande algajale. Üht-
lasi palume kooli paremaid maletoojaid saata eneste loodud
maleülesandeid avaldamiseks.

Ülesanne Nr. 1.

Valged: Kg6, Oh6, Rg5.(3).

Mustad: Kh6.(1).

Valged algavad. Kadu (matt) kolme käiguga.

Lahendused palume saata hiljemalt 15. veebr.

Õieti lahendajate nimed avaldatakse jürgalses

"Sulesõdemete" rubriis.

Osnap voedab pühi.

Kui ühel armsal talvehormikul klassijuhataja klassi tuli ja meie " tarkuse arveraamatud " või tunnistused meile kätte jagas, siis hüppas nii mõnelgi gümnaasiumi õpilasel tuju nulli, sest et tunnistust kaunistasid nii mõnedki puudulikud ja nõrgad.

Kodanikud rõõgivad, ma olen ise ka pikapeale sellest aru saanud, et mina olen ka gümnaasiumi ja pealegi teises klassis, mis asub Hiiumäe koolimaja katusekambris. Siis võib arvata, et minugi tuju kukkus niipalju, kui veel kukkuda sai, sest siis peaks küll siia frekki kandma ja kahvliga sõmma, kui niisugune mees nagu Osnap ilma nõrkadeta juub. Ja kui need tunnistused kätte anti, siis asus südamesse mingi sala viha kõigi selle rahvakohi vastu, kelle elukutse on olla õpetaja. Ei maksa mitte mõelda kõiki õpetajaid, ma ise olen ka õpetaja ja õpetan oma koera nelja jala peal käima, nende õpetajate all tuleb mõista kooliõpetajaid, eriti aga Nõrme gümnaasiumi õpetajaid. Selle asja üle pikemalt järele mõeldes tuli ikka igast otsast välja, et õpetajad on neis nõrkades süüdi. Kurjad mõtted täitsid suure vihaga pead, et paneks hea meelega pommi koolimajale alla ja siis sureks terve see kupatus oma nõrkade ja headega. Klassijuhataja katsus igatpidi ladna mees olla. Pakkus pränikuid ja trüüstis, et saab ehk kevadeks kolme nõrge peale jätta. Suvel tuleb kõvasti tšüd taha ja järgmisel aastal oled nagu viis meest teist aastat teises klassis. Need armusõnad asja ei parandanud. Nõrgad jäid nõrkadeks, puudulikud puudulikuks ja head... ah jah, neid mul polnud ollagi.

Raske südamega vajutasin toakke lahti, aga ema seisis juba ukseel ja ta esimesed sõnad olid: " Näita oma tunnistust. " Hakkasin kohe suure häälega haletsema, et kõik õpetajate süü, õiguse pärast peaks olema 9 väga head ja 5 head, aga ema pani "võga hellalt" oma paitava käe näo peale, nii et nägu õhetas ja käutas, et ma võtku silmapilk pükseid maha.

Ja kas teate nüüd seda kõige kurvemat lugu. Tervelt kaks nädalat istus Osnap paljajalu toas ja õppis, õppis, õppis.

Ausad tunnistajad.

" Juba kolmes protsessis ühe kuu jooksul. Te olete lihtsalt meister sellele. Kas te mõtlete veel protsessi edasi lükata, kui see teile soovitatavat pööret ei oma? "

"Ma usun, et ma saan nad niikaugele, et nad ...
loia vastavat paragrahvi mu pattude registrile ning määs-
tavad mind sigeks."

"Seda ma usun, seda ma usun."

Taate, ma olin otse tahtmatult tolle kahakõne kuu-
laja, kuid ma tundsin seda "meistrit", ajalehest midagi.
Ta on Ferdinand Jõekäär, häämatult kena noormees, ning
tavalliselt, kes kena - sel meenu. Kii ka temal - vähe raha,
palju kallimaid. Osaades krivaime, kaotas ta armastajaid,
proovides neil raha. Siirdusin suajest kohtusaali, kus
hääselaeva meistri protsess toimus. Ruvitav, mis trikki tar-
vitas too meister.

"Palun raha," hüüdis prokuröri passihüüel, "Pa-
lun kutsuge eisse tunnistaja Samuel Setvertnoi."

Kohtusaali hüljub heeringa häägu, millele järg-
neb krakuski hais ning selle kaanul virtspoodnik Samuel
Setvertnoi. Astub teatri juure kätt piiblit hoides ja kolm
sõrma päeti ütles:

"Tunistan kõigi karadite ja jumalate nimel, et
püüan rääkida teile, lüügu mind väik kui ma ei valeta."

Prokurör: "Teie nimi on Samuel Setvertnoi."

Setvertnoi: "Kii te on juba mu isaisadest saadik,
kuid see pole sugugi minu süü. Kellegi ekspressil, kes
elab mängu ühel koridoril on hoopis..."

Prokurör: "Kui vana te olete?"

Setvertnoi: "Hobuse passi peal seisab kolakümne
kahesaa, aga kirikuraamatus 53. Mine nüüd võta, kumb 51ga
on. Vaadake, ühel voorimäel oli samasugune lugu. Keegi
tähtis ta hobust osta ning küsis kui vana on. Voorimees
hüüdis kinnitada, et Mikkilpõlevake saavat kolme aastaseks,
aga passil seisab 35. Ne vaadake nüüd. Ja taate, too ost-
ja küll hobust ei ostnud, kuid muuseumi agendiga sai voo-
rimees kaupa.

Prok.: "Mis aastal te sündinud olete?"

Setv.: "Oi kallis kohtuhärra, see on väga ammu ta-
gaal ning ma olin nii väike, et ma ei märganud tollal ka-
lendrit vaadata, kui ilmale tulin."

Prok.: "Kas Jõekäär teie majas on elanud?"

Setv.: "Vaadake kohtuhärra, kui nüüd üteti Selda,
ega ta pole elanudki minu majas."

Prok.: "Kuidas? Aga Jõekäär ütles, et ta on ela-
nud kaks aastat teie majas."

Setv.: "Eh küll, ta seda ütles, eks ta siis ela-
nud ka. Tema teab ju seda ise kõige paremini."

Prok.: "Kuidas see lõppeks on, kas ta elas teie
majas või ei?"

Setv.: "Ei."

Prok: (Jõekäärule) Miks te siis valetasite, et olete olanud süüli?

Jõekäär: Kuid ma tegin seda siiski.

Setv: Pastoi, vaadake ta elas küll, aga mitte minu majas.

Prok: Kelle majas siis?

Setv: Mu venna majas.

Prok: Miks te seda siis kohe ei üelnud?

Setv: Aga kohtuhärra ei küsinud ju!

Prok: Kas te vahest ei kuulnud kaebaluse juures häält?

Setv: Kuidas? Ah soo, kes kaebab, see teeb ikka häält.

Prok: Ei, kas te vahest ei kuulnud Jõekääru korteris sõimamist?

Setv: Ei, sõimamist käis mu teenija Sibelia kuulamas. Mina aga käisin ta ukse taga vahele lustikummuti muusikat nautimas, nagu üeldakse. Muuseas ta mängis ikka seda laagerit "Valentsia, varas vaga saba taga, saba all on...".

Prok: Ega te ei tulnud meile ometi kontserti andma. Võite lahkuda... Palun järgmine!

Ilmub üheksateistkümmenda sajandi garderoobi pugenud vanaladane preili. Pisut kurt, ning kõneldakse, et olevat ühe aas- ta isegi seevaldis suvitamud.

Prok: Kas olete Samuel Setvertnoi teenija?

Teenija: Seda küll armuline härra.

Prok: Teie nimi on?

Teenija: On küll armuline härra. (Ta kuulib "Teie" asemel "Teil".)

Prok: Kuidas teie nimi on?

Teenija: Ah soo, ah kuidas või? Mul on häbi üelda...

Prok: Üelge aga pealegi, ega sellest midagi ei ole.

Teenija: Häbi on küll, aga olgu siis peale... Mu nimi on, hee hee, neiu Sibelia Sitikas ha ha ha kas pole naljakas?

Prok: Naljakat pole siin midagi. - Täheandab teie olete kuulnud Jõekääru korteris sõimamist?

Teenija: Kuidas nüüd tuleb üelda, olen küll...

Prok: Kellega ja mis aineil Jõekäär siis sõimles?

Teenija: Ei tea kas ikka peab ütleva või? Noh heakene küll, ükskord ma siis kuulsin teda sõimamas. Jooksin rut- tu ukse manni, et paremini kuulda... Oi, oi mis ma kõik siis ei kuulnud!

Prok: See oli? Aga palun rütem!

Teenija: Sa saatana silmamuna- kõlas see- kas ma ei maks- nud su eest alles minevat nädalat viis krooni? Ning nüüd täna jälle! Sa rüüvid mu paljaks! JU- mal hoidku küll teistele langevat süüraast õnnetust. Olgu neetud see inimsöö närvide hävitaja! Sa viimane pastel ilma paleteta! Sa naru, või täna jälle!

Prok: Kas ta tihti sõimas?

Teenija: Noh nii ikka iga päev...

Prok: Kas teised sõimud olid samasisulised?

Teenija: Enam-vähem küll. Aga asjad mille kallal ta oma suu värki pruukis, olid alati isesugused.

Prok: KHisid teda paljud külastamas?

Teenija: Ei, ainult mina igal esimesel kuupäeval üüri saamas. Teised keegi ei julgenud minna.

Prok: Kuidas? Keda ta siis sõimas?

Teenija: Grammahvoni, lipsu nõelu, kras nõõpe - kõiki, mis aga kätte juhtus...

Prok: See on võimatu! Aitab teist!

Pärast kümneminutilist vaheaega kuulutab kohus Ferdinand Jõekääru õigeks. Teisest otsust ei võidudki kuulutada. Oli ju kõik täiesti õiglaselt talitatud, tunnistajate tunnistuste järele. Mina muidugi ei leppinud sellega. Kohtuistung lõppenud, siirdusin otsima Jõekääru. Õnneks leidsingi ta ning küsisin: "Armas härra, kas te võiksite nii puhtast südamest öelda - muidugi kõik jätkb suurimaks saladuseks - kuidas teie võitsite selle protsessi?" - "Härraküll, usaldan teid, asi on iseenesest väga lihtis, ma kunagi ei toiminud midagi solletoolist kodus, vaid enamasti ikka kuskil mujal." Ning muheleva naeratusega lahkus ta, jättes mind lahtise suuga imetlema oma teravmeelsust. Nii peaks ikka valima tunnistajad.

Mina valasin õnne.

Mina, kaaskodanikud, ei ole ebausklik inimene. Mina ei kahäda vaine ega kodukäijaid. Nii. Aga õnne mina valan. Igal aastal. Mitte, et teada saada tulevase päritolu, nag u vast kavatses õnne valades mõni ebaintelligentne noormees või naiskodanik mul on see tulevane juba kümme aastat olev ja meelsamini mind huvitaks juba minev. Mitte ka tuleviku ennustamiseks. Mina, kaaskodanikud, tean isegi, esimestel uueaasta päevadel tuleb tulumaksu leht, kaugem saatust mind juba ei huvita. Mina valan õnne rohkem traditsiooni pärast. Väga ebameeldiv seejuures, kui minu naisele tuleb valades ese, mida kuidagi ehk saaks nimetada neljakandiliseks. See ennustab siis tema arvates kindlasti puusärki, algab kurtmine - ta surevat varsti. Nüüd on ju külmad ilmad, võib saada angiina, gripi, difteriidid - või Jumal teab mille. Ning lõppeks järgneb ultimaatum ostu ku ma talle haigestumise vältimiseks karusmantel. See ese iseenesest võib ju vägagi ilus olla, mina aga võiksin talle osta küll kübara, kleidi, minupärast keekpärast mantli, karusmantlini aga, armsad kaaskodanikud, minu jahtuma läb

armastus kull enam ei küüni. Nii ma siis valasin tänavagi vana-aasta õhtul õnne. Ma praegu kindlasti ei tea, kas ma tuleval aastal valan.

Ma väike Ats, mu tulevane varapärja, on nimelt, oles juba seitsmenda aasta lüvel, väga moodne inimene ning sellised vanad kombad meelitavad teda revolutsioonilistele tegudele, kuid järjekorras. Mina, kui sirge iseloomuga mees, armastan traditsioone. Nii kogusin terve oma majakonna, alates lugupeetud õunaga, ja lõpetades vana poolpimedas kassiga, vana-aasta õhtul kõõki pliidi ümber kokku, nagu eelmistel aastatelgi. Lasksin panna naisel püksipaja pliidi, otsisin ise oma tinavarustuse üles ja asusin siis esimese kulbitäie laadimisele, mis pidi olema mu õnneks. Kiilusid kulbi hästi täis, sest siis on kõige rohkem võimalusi tina püksirgi hangumiseks. Ats oli mulle igati abiks, siputades omalt poolt juure koldapigistatud tina-paberi tükke. Pannis siis kulbi pliidi alla sütele ja asusin me ootamisele. Püksipada levisas magusaid aroomi, vana kass ketras uniselt pliidi ees ja üldse oli väga hubane olemine. Kummardusin just pliidisuu ette, et vaadata kuidas tina lugu on, kui algas draama. Koetis kähvatav pauk ja ma tundsin peoglisse vaatamata, et pool kulbitäit tulist tina ilutseb mu nhol. Teistesegi oli paugu mürasine mõju suur. Naine karjatas ja kukkus minestunult põrandale. Kmm mines tas ka, kuid nühes, et minust nende arstijad ei saa, ärkas uuesti meelomärkusele ja hakkas mu naisole vett näkku valama. Esimesele kürgatusele järgnes terve seeria uusi, veel hirmsamaid. Püksipada kukkus ümber ja läks põlema. Ats näitas end osava tuletõrjujana ja valas leekidele kannutäie petrooleumi. Üldises segaduses oli kõige külmaverolisem minu õnn. Haaras mu uue palitu ja sumbutas kollega leegid. Üksle ilmus vihast vahutat majaperemees, jammardades midagi kommunistidest ja laskemoona ladudest. Mina, kui õiglase inimene, sain siis ka hirmsas vihaseks ja kürgatasin, et vabandage, sulik peremees, pole siin mingit laskemoona ladu, valan oma perekonnaga ainult õnne. Olgu ta heaks ja uurigu parem oma pliidi ehitust, mis tõenäoliselt näib olevat tehtud dünamiidkividest. Nagu kinnituseks koetis pliidi alt veel ühe soliidse pauku, siis jäi ometi kõik vaikselt, sest polnudki enam midagi, millest plehvutada. Pliidi avaus mustas tühjuses, kuna sõed, tina ja kulbi tükid olid üle kõõgi laiali. Nüüd huvitus ka peremees lähemalt asjast ja arvas, et peaks tooma mõnõõrid. Võibolla peitub pliidi all veelgi mõni pörgumasin. Siis aga avas suu õnn ja andis nõu, et peaks tuppa toodama parem viiskimp ja osutas väikese Atsi püksitaskule. Sealts vahtis vülja hraandlikult paukherneste karp...

Nii läks mu tulevane õnnevalamine. Nagu on täis ville

ja kippasab kui hull, väljas pean kaima vana palitaga, uus on kühmemud, naise kleiti on auk põlenud ja ta nõuab kategeooriliselt uut. Ja mis kõige hullem: hõmmal ei ole vähemutki viga!

Armasd kaascodeanikud, ma tõesti ei tea kas tuleval aastal valan veel õune.

Plasko. +

"See on hübenatus," hüüdis kuuekümmene aastane preili Sperling vihaast kühiseval häälel. Kuulake armasd kaasvõitlejad! 24. skp. korraldab jahiselts "Pajuvibu" laskevõistlused tuvide peale, osavõtjaid registreeritakse kuni 22. skp. seltsi ruumes." Ning bestikalt murdis kokku ajalehe, millest oli lugenud kühisevat artiklit. Vaatas siis üleolevalt kaasvõitlejatele. "See on tõesti hübenatus! olid ka need nõus." Siin peab midagi ette võtma, see on ju mõrtsukatöö! kriiskas preili Sperling. "See on tõesti ajalugude suurim mõrtsukatöö," kuuldas kaasvõitlejailt. "Armasd kaasvõitlejad, me oleme vabatahtlikult võtnud kohustuseks hoolitseda linnukeste ning loomakeste eest. Me võime uhkusega vaadata tagasi minevikku ja oma kätetööle. Peagi on linn puhastet nülgivaiast koertest ja kassidest. Me oleme ehitnud neile kaks suurt kogu ning nüüd on kavatsusel veel kolmandat ehitada, nimelt hulkuvate koerte parandusmaja. Me oleme uue konstruktsiooniga lennuki oma ettevõttesse palganud, mis pillub alla taevast nülgivaiade lindudele leivaterakesi ja tangu. Ning pövakerrale on tõusnud murettekiter probleem, nimelt kuidas võimaldada ka talvel lindudele pesemisvõimalust, kui kõik üldtuntud veekogud on juba. Armasd kaasvõitlejad, me ei või siin pealtvaatajaiks jääda, Jumal ei andestaks meile seda kunagi ja meie peskaine kolima pörgu ühes nende pörguliste jahimeestega. Kel veidigi südant, see ühinegu minuga ning häda meile, kes siis meile kätte juhtub-- mõrtsukaille me armu ei anna." Hüakeliidu mõmin kostus kuulajailt ning sütitav kõne oli pisaradki esile mananud. Peale laskevõistluse realiseerimise komitee valimise lõpetasid loomakaitse seltsi liikmed oma perioodilise kohviistangu hümniga: "Mis sol linnukesel muret, omis ta süda, kust ta saab, teema loodab meie peale..."

Komisjoni tähtis hõsti temale pandud kohustusi ja juba jügnisel päeval ruttas komisjon koos muraali-politseiiga "Pajuvibu" seltsi ruumesse. Rahuldust saanud uksehooldaja sõimamisega, nõudis komisjon seltsi esimehe silmapilkselt ilmnemist - kas eluselt või surmalt. Peagi tuli oodatu. Pärast kolmveerand tunnilist sõnade nüllu võis ta alata kõrgeste külaliste tervitamiseks. "Mu õenda," austet loo-

EEBSTE PEDAGOOGIKA
ANNIHVIMUUSTUM
FOND R 18979

makaitse seltsi presiidium, teie aukatse ootab juba ammugi
krasaatmist, mis võimaldab tervet teie narride karja meie
laskevõistluse priid pealtvaatamist. Peale paljude protes-
tide ja sõimamiste näitas "Pajuviibu" seltsi esimees hullu-
nud komisjonile rahustuseks politsei poolt kinnitatud luba.
See mõjus veidi kainevalt, ning veelkordse uksehoidja
sõimamisega lahkus komisjon.

Jõudis kätte võistluspäev. Leinariides olid ilmunud,
kõik loomakaitse seltsi liikmed, nad leinasid juba ette
vaeste ohvriloomade surma. Kuid nende imestus oli suur, kui
võistlusel põmmutati hoopis savist kettakesi, mida nimeta-
ti tuvideks.

O l i n k i n o s. —

Mul on raha ja miks mitte seda raha kasutada. Eks
ole väga õige, kui me ka midagi teaksime selle ilma oludest
ja tegudest. Eks ole teps öeldud, et inimene peab õppima
elu lõpuni. On siis raha ja ma hakkam harutama kuhu minna.
Lüheks õige kõrtsi? Mida seal õpiksin. Jooma ja raha muidu
kulutama. Ei see ei lähe. Katsume korraks peoga. Aga näe,
teps mitte ühtegi pole. Jämb üle kodus istuda või kinno
minna. Kodus sa ikka midagi ei õpi, nii siis kinno. Lunas-
tan pileti ja torman üles. Aga eks ole saatus mu vastu. Tre-
pil vedeleb apelsiini koor. Astun sellele ja hetk hiljem
kihutan hirmu kolinaga trepist alla. Kirun seda ilma korda.
Kas pole Jumal loonud inimesele mõistuse ja prügikasti, ku-
hu ta ained, mida ta ei kasuta, võiks heita. Aga näe, temal
seda mõistust on, kuid nagu teiste kiuste seda ei tee. Tõu-
sen ja ronin uuesti üles. See kahekümne aastaline sõit oli
mu sisikonnas sünnitanud valju protsessi. Seal kuulud ime-
likku kolinat. See vaikis aga varsti. Kondid valutasi õige
tublisti. Filmi näitamise alguseni oli veel veerand tundi
aega. Kasutasin seda lehe lugumiseks. Aeg venis ja venis.
Leht muutus igavaks ja ma hakkasin silmitseda oma kõrval is-
tujaid. Kinos oli juba hulk inimesi. Mu kõrval istus paks
mami, kes millegi pärast üha nohises. Tema kõrval istus sa-
ma paks papi, kes alalõpmata nina lõristas. Taskust võttis
ta hiiglasuure punase rätiku, mis tuletas härjavõitluseks
kasutatavaid lappe meele. See oli lühikese ajaga ninast tu-
levast aineist täis. Ta muutus peasegu juba halliks. Kuid
ollus ei lõppenud ikka veel. Siis korruga kärgatas hirmus
põmm ja kärts. Hüppasin kui elektriseeritult püsti. Tool
langes kaeblikult kolinaga põrandale. Saal pimenes ja ekraa-
nile ilmus lõvi pea. Ta avas suu ja mõirgas paar korda. Sel-
lele järgnes pikk rida kõiksugu nimesid. Kuid kogu aeg sadas,
mis hirmus, tahtis silmi rikkuda. Sellele järgnesid pildid.

selles filmis sai veidi ke nälja. Paksu mammu ja papi naersid
 nii et kõhud värisesid. Eks ole teps Seldud, et naer on terve
 viaks, aga ma ei usu, et see oleks nende kõhtusid vähenda-
 nud. Vahel puudus side kirja ja filmis Seldud sõnade vahel.
 Seal nagu aastusemärk hellaparast ei piuksatanud enam ühte-
 gi heli. Tahtsin juba tõusta ja raha minna tagasi nõudma, kui
 käis jälle hirmus põmm. Sellele järgnes hele vile, just kui
 oleks šrapnell lennanud. Kõne peale seda hirmus ragin, mis
 sületas kuulipildujat meelde, siis katkes film. Katkes ka mi-
 nu kannatus. Tahtsin jälle tõusta, seal virutas keegi mulle
 hirmu võmma selga, nii et langesin toolile tagasi. See oli
 juba liig. Kõigele sellele järgnes veel paksu mammu sõin.
 Siis ilmus platsinaitaja ja palus mind korra rikkumise püs-
 rast lahkuda. Seal pimenes uuesti ja ma hakkasin minema.
 Seal komistasin kellegi härra väljasirutatud koibadele ja
 kukkusin ninali. Sellest hakkas kõne midagi tilkuma. Tõusin
 ja vabandasin, kuid ta ei võtnud vaevaks mulle vastatagi.
 Läksin trepist alla ja koju. Võtaks pagan seda kino. Oleks
 istunud kodus, poleks olnud tarvis kannatada selliseid piin-
 mu. Ja mida ma seal õppisin. Sõimama, teistele rusikaga sel-
 lõõma ja jalgu ette panema. Ma ei soovita küll kellelegi sel-
 lisel teel raha kulutada.

V a n a l a a s t a l m a a l.

Küla... talu... põlev lamp laual. Koputus uksele.
 "sisse!" hüüan, ja järgmisel hetkel poetas enese tuppa
 sinise küla intellegendi esindaja.

"Tere õhtust, hääd uut aastat ja puha! Kuidas su süda
 kannatab toas istuda, kui terve ilm kisa täis?"

"Mis siis õige lahti peaks olema?" küsisin ajalehte
 kandest pannes. "Või siis lahti vanaaasta õhtu, X. mõisa
 "pitsipall" ja puha." - "Olla või mitte olla," mõtlesin.
 Ei lastudki kaua mõelda, sõber sai pahaseks, arvas vist
 muidugi, et kuigi nüüd minusugune nende poole tuleb. Ega
 aidanud muud kui ajasin vatid ümber, haarasin laualt pöö-
 liku, samal päeval leitud hobuseraua, panin tasku, mõeldes:
 "Ehk veabi!" Ja siis läksimegi. Vaevalt saime natukene lobi-
 sedes käia, kui vedaski. Keegi tuli hobusega tagant järele,
 vaevu püüdsime surmast.

"Kas mõisa poole või?" torises keegi pimedusest.

"Jah."

"No roniges peale."

Nüüd läks juba libedamalt.

"Mis sa arvad," sõnasin sõbrale, "Kas on paremat, kui
 sõita pimeduses reel teiste selja taga tuule varjus?"

"Enne peo lõppu ei tea sulle midagi Selda," kõlas vastus.

Olge lahked!

Töel sõitsime mõnda nii mõnestki paarikesest. Kõiki
del oli ühine siht. Ja seda kida, said hõikeid, meta müri-
ses sine vastu. Jõudnud maha, nägime, et olime saabunud
liiga vara. Mõni üheik külanõukane 1940s eskojas. Või
see pidugi laskis emast kaus oodata, korraga oli suel rah-
vast tühis, ja trall võis alata. Päril noobel publik oli
samuti ka eskojate. Viperuugi tuli ette. Parajasti lõpetas
koor koraali: "Eks teie tee." Puhalik vaikus. "Sõukal" kō-
las kiki ühest saali nurgast. Kõstis naeru turtsatusi, olu-
kord muutus piinlikuks. Korraga sama jooband "seil" kukkus
oma "maheda" hõllega laulma. Väga paha kui niisugused mehed
kiki inspiratsioonil saavad. Poo korraldajad palusid kordnik-
ku, et too sunniks võrral lahkuda. "Mul pole kummi muis kaa-
sa", vastas kordnik.

"no mis kuradi pärlit sa siia üldse peole tule?"

Jällegi kuuldis naeru. No olgu asjaga kuidas oli, lõ-
puks saadi ikka rahu majja ja sedamõda algas tants. Tants
nagu ikka maal. Orgaster mängib natukene "nadi-nut-nadi",
see on "Pas d'Espagne", ja siis lauldakse "Üks jahimees ikka
metsal" jne.

Sõber oli leidnud omale ilusa nurgakese. Mõltavasti
reesõit ei ole just kõige parem, mõtlesin muistes. Nii kes-
tis olukord hilishommikuni. Halja, naeru ja hurraa hõlmeid
uue aasta vastuvõtuks.

Lõpuks tuli aga siiski tulema hakata. Sõber, noh
sõbraga oli nii, et tema ei tulnud. Ka hobuse omanik jäi
peole polkat vuttima. Paratamatult tuli mul jalg tulema haka-
ta. Poolik hobuseraud - poolik vedamine, mõtlesin ja järgmisel
hetkel leidis ta omale külma hana lühikeses.

P o k s i v õ i s t l u s .

Nagu ma olen korralik inimene, käin perioodiliselt
kolme kuu tagant saunas. Nii ka tühna.

Tühna ma pole aga üksi, kaks tuttavat lihunikku sel-
li on ka saunas. Tere ja, kuhu ikked? Kuidas oled elanud? Tä-
nan, võta heaks ja muid viisakuse reegleid vahetamud, sain
vastuseks, et nemad võtavad kaalu maha. Vaudake huvitav
toiming, mida ma pole elu sees näinud. Unustasin pesemise
hoopis ning hakkasin jälgima lihuniku selle ja nende kaalu
mahavõtmist. Vihtlemisruumis oli ilmatu palav, nagu isane
nabal. Suure konksu otsas rippus tugevajõuli ne margapuu.
Mõtlesin, see lihtne asi - minagi saan selle toiminguga val-
mis. Mis see tühi margapuu konksu otsast maha võtta on! Aga
peagi veendusin, et too toiming osutus palju keerulisemaks
nimelt see kaalu maha võtmine. Lava oli nii tuline, et istuda
aga astuda ei saanud, lihuniku-poisid aga askeldasid üsna
rahulikult. Kooram vihke oli kõrvaile pandud ja sealt

siis annutati peksuasjandusi. Kull oli sahl siis jooksu, armetu oli näha; just kui vanskuri ise oleks neisse pugunud ning just kui nüüd tuuseldaksid seda teistpidi välja. Iga viie minuti järele tuli älla ning kähmesti margapuu konksu otsa rippuma. Ma küsisin, kas sauna kaal ei aita, et olete oma kaalu kaasa võtnud. "Noh sauna kaal maksab viis senti korra päält," oli lühike materjalne vastus. "Kaua te siis ennast tapate ja mis jaoks?" - "Vaata kallis sõber, homme on karskusseltsi "Lehvituse" korraldusel poksivõistlus, tule ka vaatama, ning nüüd me võtame kaalu maha. Juss tahab pressida säkisekaalu välja. Mul juba oma kaal käes." Vat nüüd oli kõik selge, tähendab Mikkilil oli kaal juba käes, aga ega Juss vist enne tulevaid jõulusid koju ei saa, on ikka tegemist enne kui 75-lt kilolt pressid säkse raskuseni. Jätsin nad kõigi viisakuse reeglite põhjal jumalaga ning kadusin pesema. Otsustasin homme vaatama minna, kuid lihuniku-poisid poksivad.

Nagu ma olen korralik inimene, tulen alati täpsalt kohale kolmveerandtunnilise hilinemisega, nii ka täna. Ruttasin riietehoidu, pantisin uliriided ning tormasin saali. Teel küsitlesin tegelinselt, kas poks on alanud. "Kolm kaalu on juba läbi," sain vastuseks. Tohoh kuremus või jälle kaaludega on tegemist. See poks polegi muud kui üks kaaluasjandus.

Kõrvulukustav vile ja karjumine tahtis mu päkalt paisata, kui ma astusin saali. Rahvast oli kui murdu ning ühes nurgas kõiega piiratud nelinurgas oli hirmus kaklemine. Ühel oli nägu verine, nii et kole oli vaadata, ning omaks ehmatuseks tundsin selles verises näos oma tuttava lihunikuselli. Esimene mõte oli abi kutsuda. Tormasin saalist välja ning kutsusin tegelinski appi. "Ühed kisuvad!" sain ärritatult sõna suust. "Üks juba päris verine!" Ka tegelinski oli ehmatanud ning ruttas koos minuga saali. Näitasin talle rüüselvaid kogusid, kuid suureks imetuseks hakkas ta laialt naerma. "No noormees, te olete esimest korda poksivõistlusel." Ah see on siis poks. Seni ei ma mõtlesin see olevat ikka poks, on aga ju päris tapmine.

S u u s a t a m a s . -

Vähe on fenomeene spordiilmas, kes üle ilma kuulsad on oma suursaavutustega. On tõesti saavutatud kättesaamatuid tegajärgi. Ka mina, kui endine "fenomeen" igal spordilal, millel minu saavutused väljapaistmatuks jäänud, tahtsin mõõdnud puhadel sõbrase üritusega hakkama saada, mille sarnast me kunagi polnud kuulnud.

Toredamaid talvepõlvi, mis meie maal haruldane. Saad teoremat suusalund. See ergutas mind, nagu oleks ma prof. Karonoffi külastanud - tundsin end ligemale kakskümmend aastat nooremaks. Otsisin siis minagi seandised riistapuud

välja, mis sest kuniast suuskade sügavusest pärit. Kuid oh hää, neist oli mul "hiilgeasjadest" skilimad vaid poolteist ja veel üks kolmandik, kuid aga see minusugust "taibukat" meest ei kohutanud. Võtsin jalgad selga ja litsusin "juudi" lauahoovi, kust mitme sülla pikkuse lana selga hiivasin. Kodus lappisin ja kloppisin need suusa tükid kokku, mis veel järgi. Pää oli mul jälle kaks suuska, kuid sest lauatükist oli skilimad vaid niipalju, et sest teiseks korraks küll ei jätku.

Aeg oli juba peale lõunat, kui ma asusin teise osa juurde sest suurest tükist. Otseisin välja kõik topsid, mis vanasti suusamüüret sisaldasid, kuid müüd ei leidnud ma sealt kübetki. Mis muud kui poodi ja pakk "Bonat" sealt suuskade tarvis. See küll ka terveni suuskade alla ära.

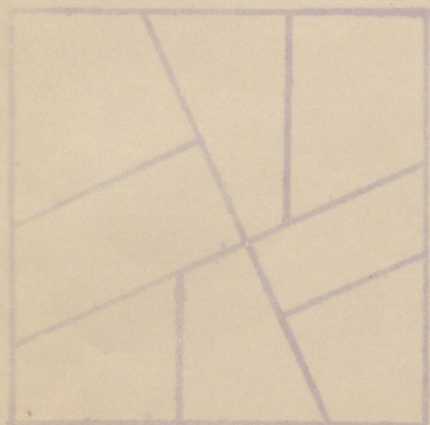
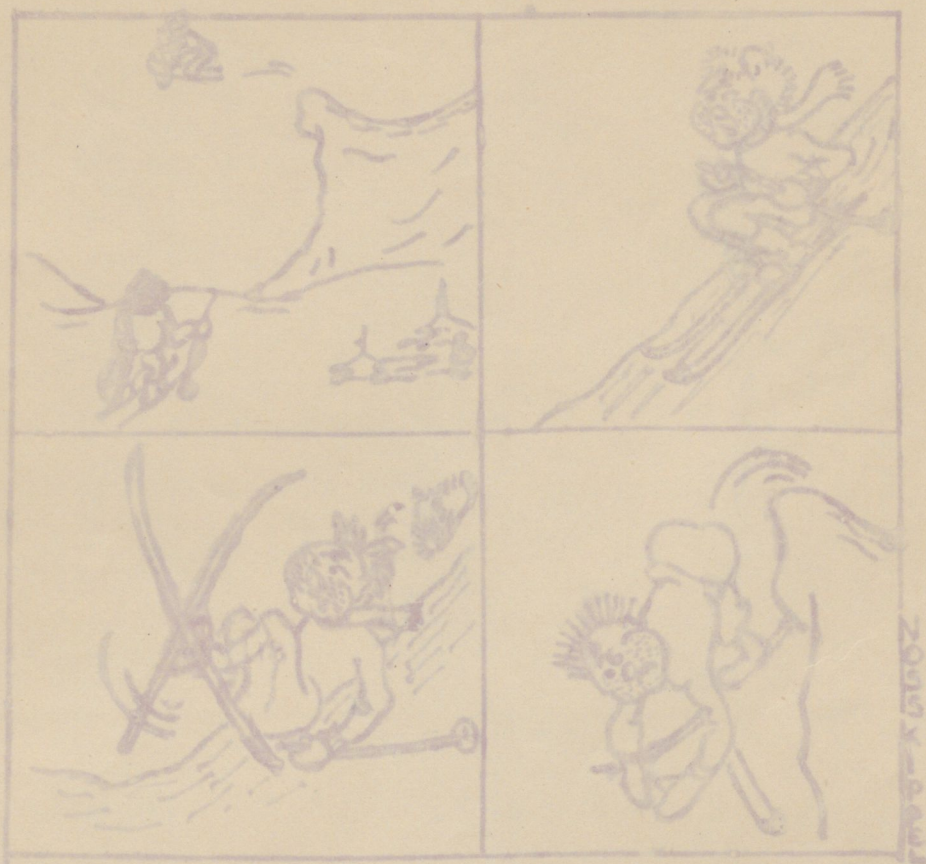
Suusad olid korras ja müüritud, aeg ligines juba õhtule. Müüd vast meenus alles, et mul suusasäpaid polegi. Pää oli päris segamini mõtlemisest, kui äkki leidsin pühasete seest ummikust. On mul ju hea sõber Laukas, suur suusataja ja spordimees. Tal on neid säpaid igasuguseid. Pää nin sinna ajama ning saingi need kallid esemed, ilma milleta mu suusasõidust midagi välja poleks tulnud. Suure tük tulemusena saingi säpad vaierite abil saabaste külge kinnitatud, - väljas välitses juba pämedus. Müüd ilmus aga uus hää - suusad olid vahepeal teele kinni külmanud. Võtsin kõik energia kokku nende vabastamiseks. Aurasin juba ülalõltses energiasulutusest, kuid mis paigast ei liikunud, need olid suusad. Aga siiski, midagi andis nagu järgi, tükid ei võinud enam poolleli jätta. Ning viisingi lõpu ni, kuid lõpptulemus ei olnud mitte suuskade lahtisamine, vaid ma olin jagu saanud saabastest, mille tallad järgi andsid. Küll oli suur mu viha, kuid parata polnud midagi. Oleks pidanud ikke järjest treenima, et mitte äkki sarnast õritust ette võtta, mille tagajärjed suureks abimeheks on rahatuks kergendamisel.

"Aimult" 16 krooni maksis mulle see suusasõit, kuid ma vaimun, et teist sarnast enam ei korda, kuna suuskadest pafajasti niipalju jätkus, et ma ühel hommikul aurava kohvikannu pliidilt tõstsin. Küll maitaes hästi see kohvi, mis nii suure tük tulemusena nii kalli hinnaga keedetud.

Nii lõppes mu suusasõit pühade ajal. Tähtsin küll minna Mustamäele, kuid tõeliselt ei liikunud kividäelt paigastki.

Hüüetajail palume tähta lehega kaasasolev ankeet. Kirjutada aimult ü k s g r o t e s k i! Saikohale tulnud groteski hüüetajate vahel loositakse tahvel "P r e s i d e n t" Sokolaadi.

Toimetuse.

Lahendus eelmises numbris
ilmunud hindmõistatusele. Ku
na nimetatud ülesannet keegi
pole suutnud lahendada, siis
jääb ka sellele määratud au-
hind, eks. "Sulesüdameid",
välja andmata.

Spordi teated.

15. skp. võistles Nõmme gümnasiumi U.E.H.U. Nõmme osakonnaga. Finaalses võistluses võitis meeskond Nõmme gümnasiumi tagajärjega 19:17.

Parim mees platsil oli gümnasiumi pool Reinmann ning U. E. H. U. M.O. poolt Stein.

18. skp. võistles Nõmme gümnasiumi Tallinna Riigi Tööstuskooli teise meeskonnaga, võites teda veel napilt, 25:24. Üllatusehõlks oli Leok, kes oma võhesele mängupraktisele vaatamata mängis hiilgavalt.

Nõmme organisatsioonide vahelisest koroonavõistlustest otsustas Nõmme gümnasium osa võtta.

Nõmme gümnasiumi lühed tulle juba neljapäeval 24. skp. skautide vastu.

Toimetuse sekretär
M. Pull.

S o p a n a l j a.

Rahamees: Aga te ehmatasite mind nii, et ma süda lükkas saapasjärde.

Mõrvar: (mõttes) Tohoh, kuramus, lohu ma nüüd siis püssi torkan. Ei tea ju kumbas süüres süda on.

.....

Primitiivist.

Mõtteteteravus.

Õpetaja: Milleks on lohu meile kasulik?

Õpilane: Lohu on sobivaim transportaerimis vahend piima karjamaalt koju toimetamiseks.

+++++

Primitiivist.

Õpetaja: Kas te võiksite nimetada mulle üht teevendatavat

Õpilane: Ingel.

+++++

Primitiivist.

ANKET.

Loomik-grotesk:

Luuletaja nimi:

Klass:

.

- Tulelepanuks: Järgmisena korraldab ajakirja toimetus luuletiste võistluse. Luuletiste saatmise tähtpäev 15. veebruar. Samaks püevaks palume saata ka järgmise numbriga kaastööd.
- Luuletiste võistlusele suhtunud saad mis groteskide võistlusele. Toimetus.